

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (veľká komora)

z 28. mája 2013*

„Odvolanie — Spoločná zahraničná a bezpečnostná politika (SZBP) — Obmedzujúce opatrenia namierené proti niektorým osobám a subjektom spojeným s Usámom bin Ládinom, so sieťou Al-Káida a s Talibanom — Nariadenie (ES) č. 881/2002 — Žaloba o neplatnosť — Vyňatie dotknutej osoby z listu dotknutých osôb a subjektov — Záujem na konaní“

Vo veci C-239/12 P,

ktorej predmetom je odvolanie podľa článku 56 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, podané 13. mája 2012,

Abdulbasit Abdulrahim, bydliskom v Londýne (Spojené kráľovstvo), v zastúpení: P. Moser, QC, a E. Grieves, barrister, ktorých splnomocnil H. Miller, solicitor,

odvolateľ,

ďalší účastníci konania:

Rada Európskej únie, v zastúpení: E. Finnegan a G. Étienne, splnomocnení zástupcovia,

Európska komisia, v zastúpení: E. Paasivirta a G. Valero Jordana, splnomocnení zástupcovia, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

žalované v prvostupňovom konaní,

SÚDNY DVOR (veľká komora),

v zložení: predseda V. Skouris, podpredseda K. Lenaerts, predsedovia komôr M. Ilešič, L. Bay Larsen, T. von Danwitz, A. Rosas (spravodajca), G. Arestis, J. Malenovský a E. Jarašiūnas, sudcovia E. Juhász, A. Borg Barthet, C. Toader, C. G. Fernlund, J. L. da Cruz Vilaça a C. Vajda,

generálny advokát: Y. Bot,

tajomník: L. Hewlett, hlavná referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 11. decembra 2012,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 22. januára 2013,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: angličtina.

Rozsudok

- 1 Svojím odvolaním sa pán Abdulrahim domáha zrušenia uznesenia Všeobecného súdu Európskej únie z 28. februára 2012, Abdulrahim/Rada a Komisia (T-127/09, ďalej len „napadnuté uznesenie“), ktorým Všeobecný súd predovšetkým rozhodol, že konanie o žalobe o neplatnosť, ktorú podal pán Abdulrahim proti nariadeniu Rady (ES) č. 881/2002 z 27. mája 2002, ktoré ukladá niektoré špecifické obmedzujúce opatrenia namierené proti niektorým osobám spojeným s Usámom bin Ládinom, sieťou Al-Káida a Talibanom a ruší nariadenie Rady (ES) č. 467/2001, ktoré zakazuje vývoz určitého tovaru a služieb do Afganistanu, posilňuje zákaz letov a rozširuje zmrazenie finančných prostriedkov a ďalších finančných zdrojov vo vzťahu k Talibanu v Afganistane (Ú. v. ES L 139, s. 9; Mim. vyd. 18/001, s. 294), zmenenému a doplnenému nariadením Komisie (ES) č. 1330/2008 z 22. decembra 2008 (Ú. v. EÚ L 345, s. 60), alebo proti nariadeniu č. 1330/2008, sa zastavuje.

Právny rámec a okolnosti predchádzajúce sporu

- 2 Dňa 21. októbra 2008 bolo meno pána Abdulrahima pridané do zoznamu spísaného výborom pre sankcie zriadeným rezolúciou Bezpečnostnej rady Organizácie spojených národov 1267 (1999) z 15. októbra 1999 o situácii v Afganistane (ďalej len „zoznam výboru pre sankcie“).
- 3 Nariadením č. 1330/2008 bolo meno pána Abdulrahima pridané do zoznamu osôb a subjektov, ktorých finančné zdroje mali byť zmrazené na základe nariadenia č. 881/2002 (ďalej len „sporný zoznam“).
- 4 V bode 1 prílohy nariadenia č. 1330/2008 sa uvedený dodatok odôvodňuje takto:
„... Ďalšie informácie: a) ...; b) zapojený do získavania finančných prostriedkov v mene Líbyjskej islamskej bojovej skupiny ([Libyan Islamic Fighting Group, ďalej len „LIFG“]); c) vykonával vysoké funkcie v rámci LIFG v Spojenom kráľovstve; d) spojený s týmito riaditeľmi SANABEL Relief Agency: Ghuma Abd'rabbah, Taher Nasuf a Abdulbaqi Mohammed Khaled a s členmi LIFG v Spojenom kráľovstve vrátane Ismaila Kamoku, vysokopostaveného člena LIFG v Spojenom kráľovstve, ktorý bol obvinený a odsúdený v júni 2007 v Spojenom kráľovstve na základe obvinení z financovania terorizmu.“
- 5 Návrhom, ktorého podpísaný originál bol doručený do kancelárie Súdu prvého stupňa 15. apríla 2009, podal pán Abdulrahim proti Rade Európskej únie a Európskej komisii žalobu, ktorej predmetom bol v zásade jednak návrh na zrušenie nariadenia č. 881/2002, zmeneného a doplneného nariadením č. 1330/2008, alebo nariadenia č. 1330/2008, a to v rozsahu, v akom sa ho tieto akty dotýkajú, a jednak návrh na náhradu škody údajne spôsobenej týmito aktmi. Táto žaloba bola zapísaná do registra pod číslom T-127/09.
- 6 Vo svojej žalobe pán Abdulrahim tvrdí, že ani Rada, ani Komisia nevysvetlili dôvody jeho zápisu do sporného zoznamu. Údajne nebol informovaný o skutočnostiach, z ktorých bol obvinený, a v tejto súvislosti nebol ani vypočutý. Tvrdil, že opatrenie spočívajúce v zmrazení jeho fondov je porušením jeho vlastníckeho práva a práva na súkromný život a je neprimerané. Pán Abdulrahim napokon tvrdil, že nikdy nebol spojený s Usámom bin Ládinom ani so sieťou Al-Káida či s Talibanom. Odkazom na list Foreign and Commonwealth Office z 5. novembra 2008, ktorý poukazoval na vzťah s Al-Káidou prostredníctvom LIFG, uviedol, že hoci časť afganskej skupiny LIFG sa v roku 2007 spojila s Al-Káidou, neplatilo to pre všetkých členov skupiny. V každom prípade pán Abdulrahim od roku 2001 ukončil akúkoľvek činnosť v rámci LIFG.
- 7 Dňa 22. decembra 2010 bolo meno pána Abdulrahima vymazané zo zoznamu výboru pre sankcie.
- 8 Dňa 6. januára 2011 advokáti pána Abdulrahima písomne požiadali Komisiu o výmaz jeho mena zo sporného zoznamu.

- 9 Nariadením Komisie (EÚ) č. 36/2011 z 18. januára 2011, ktorým sa stoštyridsiaty tretíkrát mení a dopĺňa nariadenie Rady (ES) č. 881/2002 (Ú. v. EÚ L 14, s. 11), bol údaj o mene pána Abdulrahima zo sporného zoznamu vymazaný.
- 10 Listom doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 27. júla 2011 mu Komisia doručila kópiu nariadenia č. 36/2011.
- 11 Listom kancelárie Všeobecného súdu zo 17. novembra 2011 boli účastníci konania vyzvaní, aby sa písomne vyjadrili k dôsledkom, ktoré treba najmä vo vzťahu k predmetu žaloby pána Abdulrahima vyvodiť z prijatia nariadenia č. 36/2011.
- 12 Vo svojich písomných pripomienkach doručených do kancelárie 6. decembra 2011 Rada a Komisia Všeobecnému súdu navrhli, aby určil, že žaloba o neplatnosť sa stala bezpredmetnou a že konanie sa v tejto súvislosti zastavuje. Pokiaľ ide o žalobu o náhradu škody a náhradu trov konania, títo účastníci konania zotrvali na svojich predošlých návrhoch.
- 13 Vo svojich písomných pripomienkach podaných do kancelárie Všeobecného súdu 6. decembra 2011 pán Abdulrahim namietal proti tomu, aby sa konanie zastavilo, pokiaľ ide o návrhy týkajúce sa zrušenia nariadenia č. 1330/2008. Opierajúc sa najmä o body 46 až 51 rozsudku Súdu prvého stupňa z 3. apríla 2008, PKK/Rada (T-229/02), poukázal na tvrdenia zhrnuté v bode 19 napadnutého uznesenia, na ktoré Všeobecný súd v tomto istom uznesení odpovedal.

Napadnuté uznesenie

- 14 Napadnuté uznesenie bolo vydané na základe článku 113 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu, podľa ktorého môže Všeobecný súd kedykoľvek aj bez návrhu, po vypočutí účastníkov konania, rozhodnúť o prekážke konania z dôvodu verejného záujmu alebo vysloviť, že návrh sa stal bezpredmetným, a preto nie je dôvod rozhodnúť.
- 15 V bode 22 tohto uznesenia Všeobecný súd pripomenul judikatúru, podľa ktorej musí predmet sporu pretrvávajúť, rovnako ako aj záujem na konaní až do vyhlásenia rozhodnutia súdu, inak musí byť konanie zastavené, čo je predpokladom toho, že výsledok konania môže priniesť prospech účastníkovi konania, ktorý žalobu podal (pozri rozsudok Súdneho dvora zo 7. júna 2007, Wunenburger/Komisia, C-362/05 P, Zb. s. I-4333, bod 42 a citovanú judikatúru; pozri tiež v tomto zmysle rozsudok Všeobecného súdu z 10. decembra 2010, Ryanair/Komisia, T-494/08 až T-500/08 a T-509/08, Zb. s. II-5723, body 42 a 43).
- 16 V bode 24 napadnutého uznesenia Všeobecný súd tiež pripomenul judikatúru, podľa ktorej má späťvzatie alebo, za istých okolností, zrušenie napadnutého aktu žalovanou inštitúciou za následok stratu predmetu žaloby o neplatnosť, keďže z hľadiska žalobcu viedlo k želanému výsledku a bolo pre neho priaznivé (pozri uznesenie Súdu prvého stupňa z 28. marca 2006, Mediocurso/Komisia, T-451/04, bod 26 a citovanú judikatúru; uznesenia Všeobecného súdu zo 6. júla 2011, SIR/Rada, T-142/11, bod 18, ako aj Petroci/Rada, T-160/11, point 15).
- 17 V bode 27 tohto uznesenia Všeobecný súd konštatoval, že nariadením č. 36/2011 Komisia vymazala meno pána Abdulrahima zo sporného zoznamu, pričom zápis tohto mena do zoznamu bol dôsledkom nariadenia č. 1330/2008. Podľa Všeobecného súdu takéto vyňatie malo za následok zrušenie posledného uvedeného nariadenia v rozsahu, v akom sa tento akt týkal žalobcu.
- 18 V bodoch 29 a 30 uvedeného uznesenia Všeobecný súd pripomenul, že v rámci žaloby o neplatnosť si žalobca môže určite zachovať záujem na zrušení aktu, ktorý bol v priebehu konania zrušený, ak zrušenie takého aktu súdom môže mať samo osebe právne následky (uznesenia Súdu prvého stupňa zo 14. marca 1997, Arbeitsgemeinschaft Deutscher Luftfahrt-Unternehmen a Hapag-Lloyd/Komisia,

T-25/96, Zb. s. II-363, bod 16, ako aj z 10. marca 2005, IMS Health/Komisia, T-184/01, Zb. s. II-817, bod 38). V prípade, ak je totiž akt zrušený, je inštitúcia, ktorá akt vydala, povinná na základe článku 266 ZFEÚ prijať opatrenia, ktoré sú spojené s vykonaním rozsudku. Tieto opatrenia sa nevzťahujú na úplné odstránenie aktu ako takého z právneho poriadku Spoločenstva, pretože toto vyplýva zo samotnej podstaty zrušenia aktu súdom. Týkajú sa skôr odstránenia protiprávnych stavov konštatovaných v rozsudku o neplatnosti. Na základe toho možno dotknutej inštitúciou uložiť povinnosť vykonať primeranú nápravu situácie žalobcu alebo povinnosť vyhnúť sa prijatiu podobného aktu (pozri uznesenie *Arbeitsgemeinschaft Deutscher Luftfahrt-Unternehmen a Hapag-Lloyd/Komisia*, už citované, bod 17 a citovanú judikatúru).

- 19 V bode 31 napadnutého uznesenia však Všeobecný súd rozhodol, že v danej veci ani zo spisu, ani z tvrdení žalobcu nevyplýva, že po prijatí nariadenia č. 36/2011 by mohla žaloba o neplatnosť predstavovať pre žalobcu prospech v zmysle judikatúry citovanej v bode 22 tohto istého uznesenia v takom rozsahu, aby mal naďalej záujem na konaní.
- 20 Konkrétne po prvé, pokiaľ ide o skutočnosť, že zrušenie aktu inštitúcie Únie nie je uznaním jeho nezákonnosti a vyvoláva účinky *ex nunc*, na rozdiel od zrušujúceho rozsudku, na základe ktorého je akt zrušený a retroaktívne odstránený z právneho poriadku a prihliada sa naň, ako keby nikdy neexistoval (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa z 13. decembra 1995, *Exporteurs in Levende Varkens a i./Komisia*, T-481/93 a T-484/93, Zb. s. II-2941, bod 46), Všeobecný súd v bode 32 napadnutého uznesenia uviedol, že táto skutočnosť nemôže zakladať záujem žalobcu na zrušení nariadenia č. 1330/2008.
- 21 V bode 33 uvedeného uznesenia Všeobecný súd vysvetlil, že totiž nič nenasvedčuje tomu, že by odstránenie nariadenia č. 1330/2008 s účinkami *ex tunc* poskytovalo žalobcovi akýkoľvek prospech. Predovšetkým nič neumožňuje preukázať, že v prípade rozsudku zrušujúceho toto nariadenie Komisia bude musieť na základe článku 266 ZFEÚ prijať opatrenia smerujúce k odstráneniu konštatovaného protiprávneho stavu.
- 22 Ďalej v bode 34 napadnutého uznesenia Všeobecný súd konštatoval, že pokiaľ ide o uznanie samotnej údajnej nezákonnosti, treba pripustiť, že môže ísť o jednu z foriem nápravy požadovanej v rámci žaloby o náhradu škody podľa článkov 268 ZFEÚ a 340 ZFEÚ. Toto uznanie však nestačí na odôvodnenie pretrvávania objektívneho záujmu na konaní o zrušení aktov inštitúcií zavedeného článkami 263 ZFEÚ a 264 ZFEÚ. V opačnom prípade by mal žalobca vždy záujem navrhovať zrušenie určitého aktu napriek jeho späťvzatiu alebo zrušeniu, čo by bolo nezlučiteľné s judikatúrou uvedenou v bodoch 24 a 29 napadnutého uznesenia a pripomenutou v bodoch 16 a 18 tohto rozsudku.
- 23 Pokiaľ ide o judikatúru, podľa ktorej môže mať žalobca naďalej záujem na zrušení už zrušeného a nahradeného rozhodnutia ukladajúceho obmedzujúce opatrenia (pozri v tomto zmysle okrem iného rozsudok *PKK/Rada*, už citovaný, body 46 až 51, rozsudky Súdu prvého stupňa z 12. decembra 2006, *Organizácia mudžahedínov iránskeho ľudu/Rada*, T-228/02, Zb. s. II-4665, bod 35; z 11. júla 2007, *Al-Aqsa/Rada*, T-327/03, bod 39, a z 23. októbra 2008, *People's Mojahedin Organization of Iran/Rada*, T-256/07, Zb. s. II-3019, bod 48), Všeobecný súd v bode 35 napadnutého uznesenia konštatoval, že táto judikatúra bola vypracovaná v osobitnom kontexte, ktorý je odlišný od kontextu tejto veci. Na rozdiel od nariadenia č. 1330/2008 totiž akty, o ktoré išlo v uvedených veciach, boli nielen zrušené, ale aj nahradené novými aktmi, pričom boli ponechané v platnosti obmedzujúce opatrenia smerujúce proti dotknutým subjektom. Pôvodné účinky zrušených aktov teda naďalej vo vzťahu k dotknutým subjektom pretrvávali prostredníctvom aktov, ktoré ich nahradili. V tomto prípade však nariadenie č. 36/2011 pristúpilo jednoducho len k odstráneniu údajov o odvolateľovi v spornom zozname, čím implicitne zrušilo nariadenie č. 1330/2008, keďže sa týkalo žalobcu, a to bez toho, aby ho nahradilo. Ním vyvolané účinky teda nepretrvávajú. Uvedená judikatúra bola navyše založená na rozdieloch medzi účinkami zrušenia aktu normotvorcom a účinkami zrušenia súdom, pričom táto okolnosť nie je v tejto veci relevantná, ako to vyplýva aj z bodu 32 napadnutého uznesenia.

- 24 V bode 36 napadnutého uznesenia Všeobecný súd poznamenal, že uvedený rozdiel potvrdzuje aj rozsudok Súdneho dvora z 3. decembra 2009, Hassan a Ayadi/Rada a Komisia (C-399/06 P a C-403/06 P, Zb. s. I-11393). Na jednej strane totiž Súdny dvor namiesto toho, aby automaticky dospel k záveru o pretrvávajúcom záujme dotknutých žalobcov na konaní v predmetných veciach, si v bode 57 tohto rozsudku aj bez návrhu položil otázku, či vzhľadom na späťvzatie sporného nariadenia a jeho retroaktívne nahradenie iným aktom je ešte potrebné o týchto veciach rozhodnúť. Na druhej strane v bodoch 59 až 63 uvedeného rozsudku Súdny dvor poukázal na niekoľko osobitostí prejednávanej veci, ktoré mu v bodoch 64 a 65 toho istého rozsudku umožnili dospieť k záveru, že „za týchto osobitných okolností“ a na rozdiel od toho, čo bolo rozhodnuté v uznesení Súdneho dvora z 8. marca 1993, Lezzi Pietro/Komisia (C-123/92, Zb. s. I-809), prijatie nového aktu a súčasné zrušenie sporného nariadenia nemožno považovať za jeho jednoduché a jasné zrušenie. Tieto osobitosti však v prejednávanej veci neexistujú. Konkrétnejšie, v prejednávanej veci je nariadenie č. 36/2011 konečné, keďže už nemôže byť predmetom žaloby o neplatnosť. Preto na rozdiel od toho, čo Súdny dvor konštatoval v bode 63 už citovaného rozsudku Hassan a Ayadi/Rada a Komisia, možno vylúčiť opätovné nadobudnutie účinnosti nariadenia č. 1330/2008 v rozsahu, v akom sa dotýka žalobcu.
- 25 Po druhé, pokiaľ ide o skutočnosť, že žalobca môže mať naďalej záujem na podaní žaloby o neplatnosť aktu inštitúcie Únie, aby sa do budúcnosti zabránilo opätovnému porušeniu práva, ktorým bol uvedený akt údajne poznačený, Všeobecný súd v bode 37 napadnutého uznesenia pripomenul, že taký záujem na konaní, ktorý vyplýva z článku 266 prvého odseku ZFEÚ, existuje len vtedy, keď sa údajná protiprávnosť môže opakovať v budúcnosti nezávisle od okolností veci, ktoré viedli k žalobe (rozsudok Wunenburger/Komisia, už citovaný, body 51 a 52). V prejednávanej veci však v spise nič nenasvedčuje tomu, že by mohlo ísť o tento prípad. Naopak, keďže nariadenie č. 36/2011 bolo prijaté vzhľadom na osobitnú situáciu žalobcu, ako aj zjavne vzhľadom na vývoj situácie v Líbyi, Všeobecný súd dospel k záveru, že sa nezdá pravdepodobné, že by sa údajná protiprávnosť mohla v budúcnosti opakovať nezávisle od okolností, ktoré viedli k podaniu žaloby.
- 26 Po tretie, pokiaľ ide o tvrdenie, podľa ktorého existuje prevažujúci verejný záujem na sankcionovaní údajného porušenia kogentnej normy medzinárodného práva, Všeobecný súd v bode 38 napadnutého uznesenia uviedol, že bez toho, aby v tomto ohľade Komisii priznával akúkoľvek beztretnosť, toto tvrdenie nestačí na odôvodnenie osobného záujmu žalobcu na ďalšom konaní o žalobe. Aj keď, ako poznamenáva žalobca, Komisia musí rešpektovať kogentné normy medzinárodného práva a nesmie prijať rozhodnutie založené na dôkazoch získaných mučením, žalobca nie je oprávnený konať v záujme zákona alebo inštitúcií a môže sa dovolávať len záujmu a ujmy, ktoré sa dotýkajú jeho osoby (pozri v tomto zmysle rozsudok z 30. júna 1983, Schloh/Rada, 85/82, Zb. s. 2105, bod 14).
- 27 Po štvrté, čo sa týka možných škodlivých následkov, ktoré by prípadne mohli vyplývať z údajnej nezákonnosti nariadenia č. 1330/2008, Všeobecný súd v bode 39 napadnutého uznesenia uviedol, že návrh na zastavenie konania prednesený žalovanými inštitúciami sa týka výlučne návrhov o neplatnosť tohto nariadenia. Pán Abdulrahim sa tak mohol podľa Všeobecného súdu naďalej domáhať náhrady škody, ktorá mu bola údajne spôsobená, a to v rámci žaloby o náhradu škody podľa článku 268 ZFEÚ a článku 340 druhého a tretieho odseku ZFEÚ.
- 28 Napokon po piate, pokiaľ ide o tvrdenie založené na údajnej potrebe dosiahnuť rozhodnutie o dôvodnosti tejto žaloby na účely náhrady trov konania vynaložených žalobcom, Všeobecný súd v bode 40 napadnutého uznesenia odkázal na svoje rozhodnutie v súvislosti s trovami konania.
- 29 Na základe týchto úvah Všeobecný súd v bode 41 napadnutého uznesenia dospel k záveru, že konanie o návrhoch na zrušenie nariadenia č. 1330/2008 treba zastaviť.
- 30 Pokiaľ ide o návrh na náhradu škody, Všeobecný súd dospel k záveru, že tento návrh sa zdá byť zjavne bez akéhokoľvek právneho základu, či dokonca zjavne neprípustným vzhľadom na vykonané procesné úkony, informácie v spise a vysvetlenia poskytnuté účastníkmi v ich písomných vyjadreniach.

- 31 Po tom, čo v bode 45 napadnutého uznesenia pripomenul podmienky vzniku mimozmluvnej zodpovednosti Únie za protiprávne konanie jej orgánov, Všeobecný súd v bode 48 tohto uznesenia rozhodol, že škoda nebola ani vyčíslená, ani preukázaná.
- 32 Všeobecný súd tiež v bode 52 napadnutého uznesenia rozhodol, že medzi dotknutými aktmi nebola preukázaná príčinná súvislosť, pretože majtková ujma, ktorá bola pánovi Abdulrahimu údajne spôsobená, vyplývajúca z nedostupnosti jeho finančných prostriedkov, finančných aktív a iných ekonomických zdrojov a spočívajúca v odňatí ich úžitkov bola priamo a bezprostredne spôsobená nie prijatím týchto aktov, ale prijatím predošlých rozhodnutí, a to jednak prijatím rozhodnutia výboru pre sankcie z 21. októbra 2008 doplniť jeho meno do zoznamu tohto výboru a jednak rozhodnutia orgánov Spojeného kráľovstva prijať voči dotknutej osobe obmedzujúce opatrenia.

Návrhy odvolania

- 33 Pán Abdulrahim navrhuje, aby Súdny dvor:
- zrušil napadnuté uznesenie,
  - vyhlásil, že jeho žaloba o neplatnosť nebola bezpredmetná,
  - vrátil vec Všeobecnému súdu, aby rozhodol o žalobe o neplatnosť, a
  - zaviazal Komisiu na náhradu trov tohto odvolacieho konania a konania pred Všeobecným súdom vrátane trov súvisiacich s pripomienkami prednesenými na výzvu Všeobecného súdu.
- 34 Rada a Komisia navrhujú, aby Súdny dvor zamietol odvolanie a zaviazal pána Abdulrahima na náhradu trov konania.

O odvolaní

- 35 Odvolateľ sa na podporu svojho odvolania odvoláva na svoje právo na účinný opravný prostriedok a účinnú súdnu ochranu. Okrem judikatúry Súdneho dvora (rozsudky z 25. júla 2002, *Unión de Pequeños Agricultores/Rada*, C-50/00 P, Zb. s. I-6677, body 38 a 39, ako aj z 18. januára 2007, *PKK a KNK/Rada*, C-229/05 P, Zb. s. I-439, body 76 a 77) poukazuje na článok 47 a článok 52 ods. 3 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“), ako aj na jej článok 7, ktorý zodpovedá článku 8 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd podpísaného v Ríme 4. novembra 1950 (ďalej len „EDLP“) a ktorý stanovuje, že každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obdobia a komunikácie.
- 36 Konkrétnejšie, na podporu svojej argumentácie odvolateľ uvádza dva odvolacie dôvody, pričom prvý z nich má tri časti.

O prvom odvolacom dôvode

O prvej časti prvého odvolacieho dôvodu založenej na nesprávnom právnom posúdení, z ktorého vychádzal Všeobecný súd, keď nevypočul generálneho advokáta

- 37 Odvolateľ tvrdí, že Všeobecný súd tým, že pred rozhodnutím nevypočul generálneho advokáta, porušil článok 114 ods. 4 svojho rokovacieho poriadku, na ktorý odkazuje článok 113 tohto poriadku, na základe ktorého bolo prijaté napadnuté uznesenie.

38 Ako však správne z právneho hľadiska uviedla Rada a Komisia, povinnosť Všeobecného súdu vypočúť generálneho advokáta pred prijatím rozhodnutia treba vykladať s prihliadnutím na článok 2 ods. 2, články 18 a 19 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu, z ktorých jednak vyplýva, že určenie sudcu Všeobecného súdu za generálneho advokáta je fakultatívne vtedy, keď Všeobecný súd zasadá v komore, a jednak, že odkazy na generálneho advokáta v uvedenom poriadku sa uplatnia iba vtedy, ak bol sudca za generálneho advokáta skutočne určený (uznesenie z 25. júna 2009, Srinivasan/Ombudsman, C-580/08 P, bod 35; z 22. októbra 2010, Seacid/Parlament a Rada, C-266/10 P, bod 11, a rozsudok z 22. septembra 2011, Bell & Ross/ÚHVT, C-426/10 P, Zb. s. I-8849, bod 28).

39 Keďže generálny advokát nebol určený na posúdenie žaloby, ktorú podal pán Abdulrahim na Všeobecnom súde a ktorá bola pridelená jeho druhej komore, pred vyhlásením o zastavení konania neexistovala nijaká povinnosť vypočúť návrhy generálneho advokáta.

40 Z toho vyplýva, že prvú časť prvého odvolacieho dôvodu treba zamietnuť ako nedôvodnú.

O druhej časti prvého odvolacieho dôvodu založenej na porušení práva na spravodlivý proces

41 Odvolateľ tvrdí, že Všeobecný súd tým, že nevyzval žalobcu, aby predložil pripomienky k potrebe začatia ústnej časti konania, porušil právo na spravodlivý proces. Zdôrazňuje, že článok 120 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora v znení platnom v čase podania odvolania stanovuje, že účastník konania môže predložiť pripomienky pred prijatím akéhokoľvek rozhodnutia v súvislosti s prípadným začatím ústnej časti konania. Nič neodôvodňuje, aby sa v konaní pred Všeobecným súdom uplatnil iný prístup. Podľa odvolateľa článok 114 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu v zmysle, v akom ho tento súd vykladá, nie je v súlade s článkom 47 Charty.

42 V tejto súvislosti treba uviesť, že uplatnenie článku 113 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu nezaručuje začatie ústnej časti konania, keďže Všeobecný súd môže na základe článku 114 ods. 3 svojho rokovacieho poriadku, na ktorý odkazuje článok 113 toho istého poriadku, rozhodnúť už po ukončení písomnej časti konania (rozsudky z 19. januára 2006, AIT/Komisia, C-547/03 P, Zb. s. I-845, bod 35, a z 2. mája 2006, Regione Siciliana, C-417/04 P, Zb. s. I-3881, bod 37).

43 Článok 113 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu ukladá Všeobecnému súdu povinnosť vypočúť účastníkov konania skôr, než rozhodne o prekážke konania z dôvodu verejného záujmu alebo vysloví, že návrh sa stal bezpredmetným, a preto nie je dôvod rozhodnúť. V súlade s týmto ustanovením bol odvolateľ vyzvaný, aby sa písomne vyjadril k dôsledkom vyplývajúcim z prijatia nariadenia č. 36/2001, najmä so zreteľom na predmet jeho žaloby. Preto mohol očakávať, že ak Všeobecný súd dospeje k záveru, že návrh sa stal bezpredmetným, rozhodne na základe uznesenia, pretože ide o jeden z prípadov vymenovaných v uvedenom článku 113, v ktorých môže Všeobecný súd kedykoľvek rozhodnúť.

44 Na rozdiel od toho, čo tvrdí odvolateľ, z toho vyplýva, že Všeobecný súd neporušil právo na spravodlivý proces zaručené článkom 47 Charty, keď ho vyzval, aby sa vyjadril k pretrvávaniu predmetu žaloby, a nespýtal sa ho na potrebu začatia ústnej časti konania.

45 Z týchto skutočností vyplýva, že druhá časť prvého odvolacieho dôvodu nie je dôvodná.

O tretej časti prvého odvolacieho dôvodu založenej na nesprávnom právnom posúdení, z ktorého vychádzal Všeobecný súd, keď nezačal ústnu časť konania

46 Odvolateľ treťou časťou svojho prvého odvolacieho dôvodu tvrdí, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď neotvoril ústnu časť konania. Zastáva názor, že Všeobecný súd môže iba vo výnimočných prípadoch vynechať túto časť konania, ktorá je dôležitým prvkom

prostriedkov, ktorými disponuje žalobca, aby mohol účinne obhajovať svoje tvrdenia. Podľa odvolateľa možno vynechať ústnu časť konania len v prípade, keď nevzniká nijaká právna a/alebo skutková otázka. Poznomenáva, že Všeobecný súd rozhodol priamo po odpovedi, ktorú mu adresoval a ktorá sa týkala zotrvania jeho záujmu na konaní a po stručných pripomienkach Komisie a Rady.

- 47 Odvolateľ tvrdí, že takmer celé odôvodnenie Všeobecného súdu sa týka otázok a judikatúry, ktoré neboli predmetom sporu a ku ktorým nemal príležitosť sa vyjadriť ani písomne a ani ústne. Popri zhrnutí judikatúry Všeobecný súd poukázal aj na skutkové okolnosti týkajúce sa situácie v Líbyi a skutočnosť, že je nepravdepodobné, že by sa namietané porušenie opakovalo v budúcnosti.
- 48 Ako pripomína Komisia, stačí uviesť, že v súlade s článkom 113 a článkom 114 ods. 3 svojho rokovacieho poriadku mohol Všeobecný súd prijať napadnuté uznesenie bez začatia ústnej časti konania, pretože informácie, ktoré mal k dispozícii, považoval za dostatočné, pričom žalobca mohol na výzvu Všeobecného súdu vyjadriť svoje písomné pripomienky k návrhom o zastavení konania predloženým žalovanými inštitúciami, čo aj využil, a uviesť tvrdenia, prečo s týmito návrhmi nesúhlasí.
- 49 Pokiaľ ide o odôvodnenie napadnutého uznesenia a v ňom uvedenú judikatúru, treba zdôrazniť, že hoci Všeobecnému súdu prislúcha zachovať právo na obranu účastníkov konania, nemusí ich vyzvať, aby sa vyjadrili k odôvodneniu, ktoré má v úmysle prijať v rámci rozhodnutia o spore, o ktorom rozhoduje.
- 50 Z týchto skutočností vyplýva, že ani tretia časť prvého odvolacieho dôvodu nie je dôvodná, a preto treba tento dôvod zamietnuť.

O druhom odvolacom dôvode založenom na nesprávnom právnom posúdení, z ktorého vychádzal Všeobecný súd, keď rozhodol, že návrh sa stal bezpredmetným

Argumentácia účastníkov konania

- 51 Pán Abdulrahim tvrdí, že Všeobecný súd uplatnil príliš reštriktívne kritérium pojmu záujem na konaní. Zastáva názor, že žalobu nemožno vyhlásiť za bezpredmetnú, keď aj najmenšiu spôsobenú ujmu je možné napraviť preskúmaním tejto žaloby, ak to má priniesť žalobcovi prospech. V tomto konkrétnom prípade tvrdí, že jeho žaloba o neplatnosť má ukončiť pretrvávajúce porušenie jeho práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života stanoveného v článku 8 EDLP, napraviť jeho dobrú povesť, odstrániť prekážky prijímania do zamestnania a jeho pohybu, ako aj dôsledky, ktoré mu vyplývajú zo zápisu jeho mena do sporného zoznamu v rozsahu, v akom sa dotýkajú jeho rodiny a ju vystavujú obmedzujúcim opatreniam.
- 52 Zastáva názor, že Všeobecný súd vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia a nesprávne uplatnil prospech zo zrušenia ako kritérium, keď v bode 33 napadnutého uznesenia podmienil existenciu tohto kritéria prijatím opatrení Komisiou a/alebo Radou na základe článku 266 ZFEÚ smerujúcich k odstráneniu konštatovaného protiprávneho stavu. V niektorých prípadoch si zrušenie aktu nevyžaduje prijatie akéhokoľvek neskoršieho opatrenia. Navyše vyhlásenie neplatnosti nemožno podmieniť skutočnosťou, že autor aktu musí následne akýmkoľvek spôsobom zasiahnuť.
- 53 Podľa odvolateľa rozhodnutie Všeobecného súdu je porušením procesnej záruky vyplývajúcej z článku 8 EDLP, podľa ktorého mu musí byť umožnené namietať proti obvineniam, ktoré boli voči nemu vznesené, aby došlo k náhrade škody spôsobenej inštitúciou. Ak by sa pripustila neexistencia záujmu na konaní, Komisia by sa zrušením napadnutého opatrenia mohla vyhnúť preskúmaniu súdmi Únie, čo by bolo nezlučiteľné so zásadou právneho štátu a zbavilo by to túto inštitúciu akejkoľvek zodpovednosti.
- 54 Odvolateľ uvádza, že Všeobecný súd pripúšťa, že aj v prípade neexistencie škody možnosť, že sa protiprávne konanie bude opakovať v budúcnosti, postačuje na konštatovanie, že záujem na pokračovaní v konaní pretrváva (rozsudok Wunenburger/Komisia, už citovaný, body 58 a 59). Tvrdí, že

- v prejednávanej veci porušenie článku 8 EDLP spočíva v uplatnení dôkazov získaných mučením. Všeobecný súd však nezohľadnil systematický charakter vytýkaného protiprávneho stavu, ktorý uviedol na podporu svojej žaloby, ktoré sa môžu zopakovať. Odvolateľ má teda zjavný záujem na tom, aby bolo o tejto otázke rozhodnuté súdnym rozhodnutím, pretože na nej sa zakladá jeho označenie ako osoby prepojenej na teroristickú organizáciu.
- 55 V každom prípade odvolateľ zastáva názor, že vzhľadom na rýchly vývoj politických situácií, ktoré sú pôvodom obmedzujúcich opatrení, ako ich vymedzuje nariadenie č. 1330/2008, stanovisko Všeobecného súdu je zvlášť znepokojujúce. Všeobecný súd nemôže dospieť k záveru, že odvolateľ už nebude znova zapísaný do tohto zoznamu. Zápis odvolateľa do tohto zoznamu môže slúžiť ako podklad alebo podpora akejkoľvek ďalšej žiadosti členského štátu o jeho opätovný zápis do uvedeného zoznamu. Napokon vplyv rýchlych zmien politických situácií nemožno vylúčiť, ako to pripustil Všeobecný súd odkazom na situáciu v Líbyi.
- 56 Rada a Komisia zdôrazňujú, že odvolateľ žiadal o odstránenie obmedzujúcich opatrení, ktoré sa ho dotýkajú, a že prijatie nariadenia č. 36/2001 malo tento účinok. V tejto súvislosti pripomínajú judikatúru, podľa ktorej záujem dosiahnuť zrušenie zrušeného aktu predpokladá, že zrušenie tohto aktu môže samo osebe mať právne následky.
- 57 V tejto súvislosti Rada a Komisia nesúhlasia s tvrdeniami odvolateľa v súvislosti so zachovaním záujmu na konaní spočívajúcom v náprave jeho dobrej povesti a v predchádzaní jeho opätovného zápisu do sporného zoznamu. Komisia pripomína, že rozsudok nemohol zohľadňovať obdobie predchádzajúce 22. decembru 2008, dňu, keď bol odvolateľ zapísaný do sporného zoznamu. Okrem toho odvolateľ vo svojom odvolaní uviedol dôvody založené na porušení práva na obranu, súdnu ochranu a jeho vlastníckeho práva, pričom nepoukázal na existenciu nesprávneho posúdenia, pokiaľ ide o otázku, či bol, alebo nebol spojený s Al-Káidou. Za týchto okolností rozsudok, ktorým sa zrušuje nariadenie č. 1330/2008 a ktorý sa zakladá na procesných dôvodoch by ho nemal rehabilitovať.
- 58 Rada a Komisia sa takisto domnievajú, že neexistencia rozsudku Všeobecného súdu, ktorým by sa rozhodlo vo veci samej, nepredstavuje nebezpečenstvo, že zápis odvolateľa do zoznamu nadobudne opäť účinnosť. Nariadením Rady (EÚ) č. 1286/2009 z 22. decembra 2009, ktorým sa mení a dopĺňa nariadenie č. 881/2002 (Ú. v. EÚ L 346, s. 42) bol totiž do tohto posledného uvedeného nariadenia doplnený článok 7a, podľa ktorého rozhodnutie o novom zápise možno prijať, len ak Komisia získa odôvodnenie dôvodov Bezpečnostnej rady Spojených národov, ktoré musí bezodkladne po prijatí svojho rozhodnutia o zápise oznámiť dotknutej osobe, aby mohla táto osoba vyjadriť svoje pripomienky, aby prípadne Komisia svoje rozhodnutie preskúmala. V prejednávanej veci rozhodnutie Bezpečnostnej rady Spojených národov vyňať odvolateľa zo zoznamu výboru pre sankcie vôbec nevyvoláva pochybnosti, pokiaľ ide o neexistenciu opätovného zápisu tejto osoby do uvedeného zoznamu, ak sa nezmenia skutkové okolnosti. Navyše rozsudok Všeobecného súdu nemal vplyv na rozhodnutie Bezpečnostnej rady o vyňatí dotknutej osoby z uvedeného zoznamu v decembri 2010.
- 59 Pokiaľ ide o systematický charakter vytýkaného protiprávneho stavu, Rada a Komisia opakujú, že žaloba o neplatnosť sa týkala len zápisu odvolateľa do sporného zoznamu a že zrušenie sa vzťahovalo len na tento zoznam. Otázka systematického účinku teda nie je namieste.
- 60 Rada a Komisia nakoniec poukazujú na rozdiel medzi touto vecou a vecou, v ktorej bolo rozhodnuté už citovaným rozsudkom PKK/Rada a ostatnými rozsudkami citovanými v odvolaní. Zdôrazňujú, že v týchto posledných uvedených veciach boli žalobcovia v okamihu, keď súd rozhodoval o ich návrhu o neplatnosť, stále zapísaní v zoznamoch, zatiaľ čo v prejednávanej veci bolo meno odvolateľa vyňaté zo sporného zoznamu. Komisia porovnáva tiež túto vec s vecou, v ktorej bolo rozhodnuté rozsudkom z 21. decembra 2011, Francúzsko/People's Mojahedin Organization of Iran (C-27/09 P, Zb. s. I-13427, body 43 až 50), v ktorej Francúzska republika tvrdila, že odvolanie nebolo bezpredmetné, pretože tento členský štát tvrdil, že je potrebné, aby v právnom poriadkom Únie zostalo v platnosti rozhodnutie zaradiť People's Mojahedin Organization of Iran do zoznamu uvedeného v prílohe spoločnej pozície

Rady 2001/931/SZBP z 27. decembra 2001 o uplatňovaní špecifických opatrení na boj s terorizmom (Ú. v. ES L 344, s. 93; Mim. vyd. 18/001, s. 217). V prejednávanej veci odvolateľ a Komisia nepopierajú skutočnosť, že došlo k vyňatiu odvolateľa zo sporného zoznamu.

Posúdenie Súdny dvorom

- 61 V bode 22 napadnutého uznesenia Všeobecný súd pripomenul ustálenú judikatúru, podľa ktorej záujem na konaní žalobcu musí vzhľadom na predmet žaloby existovať v okamihu podania žaloby, inak je takáto žaloba neprípustná. Tento predmet sporu, ako aj záujem na konaní musia pretrvávajúť až do vyhlásenia rozhodnutia súdu, v opačnom prípade musí byť konanie zastavené, čo predpokladá, že žaloba môže svojím výsledkom priniesť prospech účastníkovi konania, ktorý ju podal (pozri rozsudky *Wunenburger/Komisia*, už citovaný, bod 42 a citovanú judikatúru, ako aj zo 17. apríla 2008, *Flaherty a i./Komisia*, C-373/06 P, C-379/06 P a C-382/06 P, Zb. s. I-2649, bod 25).
- 62 Za rôznych okolností Súdny dvor pripustil, že záujem na konaní žalobcu nemusí nevyhnutne zaniknúť z dôvodu, že akt napadnutý žalobcom prestal vyvolávať účinky v priebehu konania.
- 63 Súdny dvor tak rozhodol, že žalobca si môže zachovať záujem na návrhu o zrušenie rozhodnutia buď s cieľom dosiahnuť uvedenie svojej situácie do pôvodného stavu (rozsudok zo 6. marca 1979, *Simmenthal/Komisia*, 92/78, Zb. s. 777, bod 32), alebo aby autor napadnutého aktu v budúcnosti urobil náležité zmeny a zabránil tak nebezpečenstvu, že sa bude opakovať protiprávny stav, ktorý napadnutý akt obsahuje (pozri v tomto zmysle rozsudky *Simmenthal/Komisia*, už citovaný, bod 32; z 24. júna 1986, *AKZO Chemie a AKZO Chemie UK/Komisia*, 53/85, Zb. s. 1965, bod 21, ako aj *Wunenburger/Komisia*, už citovaný, bod 50).
- 64 Vo veci medzi Komisiou a podnikom, ktorý bol neoprávnene vylúčený z verejného obstarávania, Súdny dvor rozhodol, že ak sa vzhľadom na okolnosti preukáže nemožné pre inštitúciu, ktorá vydala zrušený akt, uložiť povinnosť prijať opatrenia na výkon rozsudku, ktorým bolo vyhlásené toto zrušenie, žaloba o neplatnosť môže zachovať záujem ako podklad prípadnej žaloby o určenie zodpovednosti (rozsudok z 5. mája 1980, *Könecke Fleischwarenfabrik/Komisia*, 76/79, Zb. s. 665, bod 9).
- 65 Z tejto judikatúry vyplýva, že zotrvanie záujmu na konaní žalobcu treba posudzovať *in concreto* s prihliadnutím najmä na následky namietanej protiprávnosti a povahu údajne spôsobenej škody.
- 66 Odvolateľ pred Všeobecným súdom, ako aj pred Súdnym dvorom uvádza viaceré dôvody, ktoré podľa neho odôvodňujú zotrvanie jeho záujmu na konaní napriek skutočnosti, že nariadenie č. 36/2011 odstránilo jeho meno z položky „Fyzické osoby“ prílohy I nariadenia č. 881/2002, zmeneného a doplneného nariadením č. 1330/2008. Treba pritom spresniť, že nie je potrebné preskúmať všetky dôvody, ktoré uviedol odvolateľ, ak jeden z nich stačí na preukázanie zotrvania záujmu na konaní.
- 67 V bodoch 28 a 31 napadnutého uznesenia Všeobecný súd rozhodol, že prijatie nariadenia č. 36/2011 v rozsahu, v akom toto nariadenie odstránilo údaj o mene pána Abdulrahima zo sporného zoznamu, prináša úplný prospech tejto osobe, takže jeho žaloba o neplatnosť mu už nemôže priniesť prospech, a teda jeho záujem na konaní zanikol.
- 68 V tejto súvislosti treba uviesť, že v bode 32 napadnutého uznesenia Všeobecný súd istotne správne pripomenul rozdiel medzi zrušením aktu inštitúcie Únie, ktoré nie je uznaním jeho nezákonnosti a vytvára účinok *ex nunc*, a zrušovacím rozsudkom, v zmysle ktorého je zrušený akt z právneho poriadku odstránený retroaktívne a prihliada sa naň ako keby nikdy neexistoval.
- 69 Všeobecný súd však nesprávne v poslednej vete uvedeného bodu 32 dospel k záveru, že tento rozdiel nemôže odôvodniť záujem pána Abdulrahima na zrušení nariadenia č. 1330/2008.

- 70 Je potrebné totiž pripomenúť, že obmedzujúce opatrenia prijaté na základe nariadenia č. 881/2002 majú závažné negatívne dôsledky a vážny vplyv na práva a slobody dotknutých osôb (pozri v tomto zmysle rozsudok z 3. septembra 2008 Kadi a Al Barakaat International Foundation/Rada a Komisia, C-402/05 P a C-415/05 P, Zb. s. I-6351, body 361 a 375). Okrem toho pri zmrazení finančných prostriedkov ako takom, ktoré svojím rozsahom narúša pracovný, ako aj rodinný život dotknutých osôb (pozri najmä rozsudok z 29. apríla 2010, M a i., C-340/08, Zb. s. I-3913), a zamedzuje uzavretiu mnohých právnych aktov (pozri najmä rozsudok z 11. októbra 2007, Möllendorf a Möllendorf-Niehuus, C-117/06, Zb. s. I-8361), treba prihliadať na poníženie a nedôveru, ktoré sprevádzajú verejné označenie dotknutých osôb ako osôb spojených s teroristickou organizáciou.
- 71 Ako uviedol generálny advokát v bodoch 61 až 67 svojich návrhov, záujem na konaní žalobcu, akým je pán Abdulrahim, zotrúva napriek odstráneniu jeho mena zo sporného zoznamu vzhľadom na snahu dosiahnuť, že súd Únie uzná, že nemal byť nikdy zapísaný do tohto zoznamu alebo že tak nemalo byť urobené podľa postupu, ktorý uplatnili inštitúcie Únie.
- 72 Hoci uznanie protiprávnosti napadnutého aktu nemôže ako také viesť k náhrade majetkovej ujmy alebo zásahu do súkromného života, svojou povahou, ako to uviedol pán Abdulrahim, môže rehabilitovať alebo predstavovať spôsob náhrady nemajetkovej ujmy, ktorá mu bola spôsobená touto protiprávnosťou, a odôvodňovať tak zotrvanie jeho záujmu na konaní (pozri v tomto zmysle rozsudky z 10. júna 1980, M./Komisia, 155/78, Zb. s. 1797, bod 6, ako aj zo 7. februára 1990, Culin/Komisia, C-343/87, Zb. s. I-225, bod 26 a citovanú judikatúru).
- 73 Všeobecný súd teda v bodoch 28 a 31 napadnutého uznesenia nesprávne z uvedeného odstránenia mena odvolateľa zo sporného zoznamu nariadením č. 36/2011 vyvodil, že dosiahol úplné uspokojenie a že jeho žaloba o neplatnosť mu svojou povahou už nemohla priniesť prospech.
- 74 Na rozdiel od toho, čo tvrdí Rada a Komisia, nie je dôležité, že dôvody na zrušenie vznesené pred súdom sa týkajú odôvodnenia dotknutého aktu alebo dodržiavania procesných práv žalobcu. Zrušenie rozhodnutia o zmrazení finančných prostriedkov z týchto dôvodov by mohlo totiž viesť k uspokojeniu žalobcu, pretože vyvoláva vážne pochybnosti, pokiaľ ide o spôsob, akým dotknutý súd vykonával svoje právomoci vo vzťahu k žalobcovi.
- 75 V každom prípade odvolateľ pred Všeobecným súdom nevzniesol len žalobné dôvody založené na porušení práva na obranu, ale namietal aj proti jeho spojeniu s Al-Káidou. Ako totiž vyplýva z bodov 142 až 150 návrhu podaného na Všeobecnom súde, pán Abdulrahim popieral, že by mal účasť na teroristických aktivitách alebo by bol spojený s Al-Káidou, a tvrdil, že k jeho zápisu do sporného zoznamu došlo len na základe toho, že bol členom spoločenstva líbyjských utečencov, z ktorých boli niektorí podľa orgánov Spojeného kráľovstva údajne zapletení do teroristických aktivít.
- 76 Takisto nie je dôležité, že zrušujúci rozsudok sa nemôže dotýkať obdobia predchádzajúceho prijatiu nariadenia č. 1330/2008. Hoci bol pán Abdulrahim zapísaný do zoznamu výboru pre sankcie a vzťahovali sa na neho obmedzujúce opatrenia, ktoré prijalo Spojené kráľovstvo ešte pred prijatím tohto nariadenia, ako to uviedol Všeobecný súd v bode 52 napadnutého uznesenia, nič to nemení na skutočnosti, že jeho zápis do sporného zoznamu mohol viesť k nárastu poníženia a nedôvery tejto osoby a tým aj nemajetkovej ujmy, o ktorej tvrdí, že mu bola spôsobená.
- 77 Treba dodať, že zoznamy vyhotovené na základe týchto nariadení Únie, ktoré majú priamu uplatniteľnosť, nemajú na území Únie takú povahu ani taký právny rozsah, ako zoznam výboru pre sankcie.
- 78 V bode 34 napadnutého uznesenia Všeobecný súd rozhodol, že uznanie napadnutej protiprávnosti nepostačuje na preukázanie zotrvania záujmu na konaní v objektívnom sporovom konaní o zrušení aktov inštitúcií prijatých na základe článkov 263 ZFEÚ a 264 ZFEÚ, lebo v opačnom prípade by si

žalobca vždy zachoval záujem na návrhu o zrušenie aktu napriek jeho späťvzatiu alebo zrušeniu, čo by bolo nezlučiteľné s judikatúrou uvedenou v bodoch 24 a 29 napadnutého rozhodnutia a pripomenutou v bodoch 16 a 18 tohto rozsudku.

- 79 Tento záver však protirečí judikatúre Súdneho dvora, z ktorého vyplýva, že uznanie napadnutej protiprávnosti, ak svojou povahou, o akú ide v tejto veci, prináša žalobcovi prospech, odôvodňuje zotrvanie jeho záujmu na konaní o zrušenie aj napriek tomu, že účinky napadnutého aktu po podaní jeho žaloby už zanikli (pozri v tomto zmysle rozsudky M./Komisia, už citovaný, body 5 a 6, AKZO Chemie a AKZO Chemie UK/Komisia, už citovaný, ako aj Culin/Komisia, už citovaný, body 27 až 29).
- 80 Uvedený záver nemožno vyvodíť ani z judikatúry Všeobecného súdu uvedenej týmto súdom v bode 29 napadnutého uznesenia a pripomenutej v bode 18 tohto rozsudku, lebo táto judikatúra sa zakladá na predpoklade vyjadrenom v bode 30 toho istého uznesenia, podľa ktorého záujem na konaní existuje len vtedy, ak zrušenie aktu vyžaduje, aby boli opatrenia prijaté inštitúciou, ktorá vydala zrušený akt v súlade s článkom 266 ZFEÚ. Záujem na dosiahnutí zrušenia napadnutého aktu zotrváva, keď ako v prejednávanej veci toto zrušenie svojou povahou predstavuje pre žalobcu prospech a to nezávisle od toho, že to nie je nevyhnutné alebo žalovaná inštitúcia nemá materiálne možnosti prijať opatrenia na výkon zrušujúceho rozsudku na základe článku 266 ZFEÚ (pozri v tomto zmysle rozsudky Könecke Fleischwarenfabrik/Komisia, už citovaný, bod 9; M./Komisia, už citovaný, bod 6; AKZO Chemie a AKZO Chemie UK/Komisia, už citovaný, bod 21, ako aj Culin/Komisia, už citovaný, bod 26).
- 81 Z týchto skutočností vyplýva, že záver Všeobecného súdu uvedený v bode 34 napadnutého uznesenia obsahuje nesprávne právne posúdenia.
- 82 Všeobecný súd takisto vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia, keď v bodoch 35 a 36 napadnutého uznesenia dospel k záveru, že neexistencia záujmu na konaní pána Abdulrahima vyplýva najmä zo skutočností, že obmedzujúce opatrenia prijaté voči jeho osobe nariadením č. 1330/2008 zanikli a že odstránenie týchto opatrení nariadením č. 36/2011 je konečné na rozdiel od situácie v už citovanom rozsudku PKK/Rada, na ktorý poukázal odvolateľ na podporu svojej argumentácie. Konečné zrušenie nariadenia č. 1330/2008 odstránením mena odvolateľa zo sporného zoznamu totiž nebráni tomu, aby záujem na konaní pretrvával, pokiaľ ide o účinky tohto nariadenia odo dňa nadobudnutia jeho účinnosti až do jeho zrušenia.
- 83 V každom prípade a vzhľadom na okolnosti v tejto veci, a najmä na rozsah zásahu do dobrej povesti pána Abdulrahima vyplývajúci z jeho zápisu do sporného zoznamu, jeho záujem na konaní pretrváva, pokiaľ ide o návrh na zrušenie nariadenia č. 1330/2008 v rozsahu, v akom sa ho dotýka, a na účely dosiahnutia, ak bude jeho žalobe vyhovené, jeho rehabilitácie, a ako aj určitej formy náhrady jeho nemajetkovej ujmy.
- 84 Zo všetkých týchto skutočností vyplýva, že Všeobecný súd vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia, keď rozhodol, že odvolateľ už nemal záujem na konaní a že z toho dôvodu je potrebné zastaviť konanie o jeho žalobe o zrušenie nariadenia č. 1330/2008 v rozsahu, v akom sa ho dotýka.
- 85 Napadnuté uznesenie je preto potrebné zrušiť v rozsahu, v akom bolo rozhodnuté, že konanie o žalobe o neplatnosť podanej na Všeobecnom súde pánom Abdulrahimom sa zastavuje.

O vrátení veci Všeobecnému súdu

- 86 V súlade s článkom 61 prvým odsekom Štatútu Súdneho dvora Európskej únie môže Súdny dvor v prípade zrušenia rozhodnutia Všeobecného súdu buď sám vydať konečný rozsudok vo veci samej, ak to stav konania dovoľuje, alebo vrátiť vec Všeobecnému súdu na ďalšie konanie.

⁸⁷ Keďže Všeobecný súd rozhodol, že konanie o žalobe o neplatnosť sa zastavuje, pričom nepreskúmal ani jej prípustnosť, ani meritórnu stránku sporu, Súdny dvor sa domnieva, že o žalobe nebolo rozhodnuté a že je potrebné vrátiť vec späť Všeobecnému súdu, ako aj rozhodnúť, že o trovách konania sa rozhodne v konaní o veci samej.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (veľká komora) rozhodol a vyhlásil:

- 1. Uznesenie Všeobecného súdu Európskej únie z 28. februára 2012, Abdulrahim/Rada a Komisia (T-127/09), sa zrušuje v rozsahu, v akom bolo rozhodnuté, že konanie o žalobe o neplatnosť podanej na Všeobecnom súde Abdulbasitom Abdulrahimom sa zastavuje.**
- 2. Vec sa vracia späť Všeobecnému súdu Európskej únie, aby opäť rozhodol o žalobe Abdulbasita Abdulrahima o neplatnosť.**
- 3. O trovách konania sa rozhodne v konaní o veci samej.**

Podpisy